

JENNIFER A. NIELSEN

SAVAŞÇININ
LANETİ

Çeviren
Deniz Arı

*Alejandra için.
Çünkü sen ailemize katıldığında, bu kitap sana adandı.
Çünkü sen bize bir armağansın.*

*Yüzleş benimle, kılıçlar veya güçlü silahlarla
Öyle bir kavgadan korkmam.
Tehdit et beni, lanetler oku yahut kalbimi durdur da
Sonra gör beni. Ben asla yıkılmam.
Ama...
Yanıma gelir ve dizlerinin üstüne çökersen
Tatlı dilinle ve içimi ısıtan fısıltılarınla,
Bana sarılır ve senin için tek olduğumu söylersen,
Belki irkilir ve kaçmak zorunda kalırım
Veya belki de kalır ve sana kalbi veririm—
Onu sakla; sakın parçalama.
Biliyorum ki hiçbir şey sonsuza kadar aynı kalamaz.
Çünkü tehlikeli bir oyundur aşk.*

BİR

KESTRA

Kış gelmiş ve beraberinde pelerininim üstünden bıçak gibi kesen çetin rüzgârları getirmiş, her sabah ayaklarımın altındaki toprağı dondurmaya başlamıştı ve güneş yükselirken bile hava daha da soğumaya devam ediyordu. Gerçi bu terk edilmiş diyarda pek güneş gördüğümüz de söylenemezdi.

Loelle beni Simon'dan ayrılmaya, bildiğim gerçeklikten uzaklaşmaya zorlayarak buraya, Herruh Ormanı'na getirmişti. Buradaki ilk günlerimizde Loelle'le konuşmayı reddetmiş, varlığını kabullenmeye bile tenezzül etmemiştim. Son derece acınası bir hâldeydim.

Böyle bir yerdeyken, başka nasıl bir ruh hâli içinde olabilirdim ki?

Bir nesil önce, Yıkım Savaşı sırasında Lord Endrick bu ormanı lanetlemişti. Ağaçlar ve çalılıklar yapraklarını, hayatlarını kaybetmişti. Artık yenilenmekten ve toprağa umut vermekten, eski görkemli günlerine dönmekten aciz siyah iskeletler hâlinde yükseliyorlardı.

Kış ormana soğuğu getirmişti ama kardan eser yoktu. Baharın geleceğine dair bir umuttan da. Sadece daha çok ebedi çürüme.

Her sabah bu ormandan ayrılmaya çalışıyordum. Ve her sabah, ancak zamanla anlam verebilmeye başladığım görünmez bir bariyer tarafından engelleniyordum. Burada var olan ve bir zamanlar

ormana girmeme engel olmaya çalışmış olan yarı-yaşar ruhlar, şimdi de ormanın sınırları dışına çıkmama engel oluyorlardı.

Lord Endrick'in laneti doğrudan ormanı değil; o sırada bu ormanın içine sığınmış olan insanları, ona düşman olan binlerce Halderian'ı hedef almıştı. Bu Halderianlar neredeyse yirmi yıl boyunca, tıpkı ormandaki ağaçlar gibi tamamen ölemeden ama yaşamaktan da umutsuz, hayatla ölüm arasında bir yerde sıkışıp kalmışlardı.

“Onları kurtarabilirsin.”

Loelle'in bana bunu ilk söyleyişi değildi bu; ama bunu her söylediğinde, kendi planları ve amacı hakkında bana daha fazla bilgi veriyordu. Bu sabah ben parmaklarımla kahverengi saçlarımı tarayıp uzun bir örgü hâline getirirken o da arkamda durmuştu. Başımı kaldırdığımda sözlerini tekrarladı, “Bu insanları kurtarabilirsin sen, Kestra.”

“Halderianları kurtarmak neden umurumda olsun ki?” Bu da benim ona her seferinde verdiğim cevaptı. Hayatımın acınası durumda olmasının en büyük nedenlerinden bazıları, Halderianların bana karşı gerçekleştirdikleri eylemlerin bir sonucuydu.

“Benim halkım da burada,” dedi Loelle. “Kendimizi Navan olarak çağırırız. Bize yardım edersen, biz de sana yardım ederiz.”

İşte bu kısım yeniydi. Loelle'in Antora'ya yabancı bir halktan olduğunu ve o halktan bazılarının bu ormanda tutsak olduğunu zaten biliyordum ama Loelle halkının adından ilk kez bahsediyor ve burada olmasının sebebinin onları kurtarmak olduğunu ilk kez açıkça ilan ediyordu. Beni buraya bir tutsak olarak değil, bir hizmetkâr olarak getirmişti. Sinirim tepeme çıkmaya başladı. “Bana ne gibi bir yardımları olabilir ki?”

“Seni buraya getirmemin sebebi bu.” Loelle ellerini omuzlarına koydu ama omzumu silkerek ellerini kendimden uzaklaştırdım. “Kestra, onlar Lord Endrick'i yenmek için tek şansın.”

“Bu doğru değil.” Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım. “Lord Endrick'i buradan yenmemin hiçbir yolu yok ve *halkın* sağ olsun, burada ayrılamıyorum da!”

Loelle de ayağa kalktı. “O zaman onlara buradan ayrılmaları için yardım et.”

“Binlerce insanı hayata geri döndürmemi mi istiyorsun benden? Bunu yapmak yıllar sürer.”

“Hayır. Ormanı geri döndürmeni istiyorum.” Ondan uzaklaşmaya başladım ama Loelle arkamdan seslendi. “Doğa çok daha az karmaşık ve lanet, insanları topraktan daha çok etkiliyor. Ormanı geri getirirsen, en azından halkım artık burada tutsak kalmayacaktır.”

Durdum ve geriye dönerek ona baktım. Merakımı cezbetmeyi başarmıştı. “Ama hâlâ yarı-yaşar ruhlar olacaklar.”

Loelle gerçek planının şimdiye kadar açık ettiğinden çok daha fazlasını içerdiğini ima eder gibi gülümsedi. “Evet, oldukları gibi kalacaklar.”

Bunu bir an düşündüm ve sonra cevap verdim. “Darrow’u iyileştirmeme izin ver. Babamın burada olduğunu biliyorum. Onu iyileştirmeme izin verirsen ben de senin istediğini yaparım.”

Loelle’in yüzünde sempati dolu ama geri adım atmaya niyeti olmadığını gösteren bir ifade belirdi. “Önce senden istediğimi yap, sonrasında babanı sana göndereceğim.” Ben cevap vermeyince ekledi, “Bana bu tek günü ver, Kestra. Sonrasında devam etmek istemezsen, senden başka bir istekte bulunmayacağım.”

“Peki devam etmezsem, bu yarı-yaşarlar buradan ayrılmama izin verecek mi?”

“Hayır.”

Homurdanarak kapıya doğru ilerledim. Kapının yanındaki bir kancaya asılı olan pelerinimi sırtıma attım ve dışarı adım attığımda yüzüme çarpan rüzgârla birlikte ürperdim.

Loelle beni izledi ve ufak kulübenin en yakınındaki siyah bir kütüğü işaret etti. Bu ağacın önceden ne ağacı olduğunu anlayamadım. “Bir insandan güç çekebiliyorsan bu ağaçtan da bir laneti çekebileceğini düşünüyorum.”

“Güç çektiğim zaman, ben de daha güçlü bir hâle geliyorum.” Gözlerimi ağacın üstünde gezdirdim. “Bir laneti çektiğim zaman ne olacak peki?”

Loelle iç geçirdi. “Bunun cevabını ikimiz de biliyoruz sanırım. Üzgünüm ama bunun başka bir yolu yok.”

Başta bununla ne demek istediğini ona sormak istedim ama sonra kendi sorularımın cevaplarını zaten bildiğimi fark ettim. Hem de hepsinin... Loelle’in cevap vermeyeceğini bildiğim tek bir soru dışında: Neyi yapmanın başka bir yolu yok?

Bu sorunun cevabını bulmak için tek umudum, yoluma devam etmektir.

Loelle ellerimi tutup kararmış, ölü ağacın gövdesine yerleştirdi ve kulağıma, “Laneti ağaçtan çek,” diye fısıldadı.

İşim ağaca güç vermek değildi. Laneti onun köklerinden, gövdesinden ve dallarından çekerek kendi içime almam gerekiyordu. Önümdeki işe odaklandığımda, Endrick’in laneti ânında damarlarıma aktı ve bedenimdeki tüm boşlukları doldurdu. Lanetin çirkinliğini, içerdığı nefreti ve hayatı, sevgiyi ve umudu, özellikle de beni kontrol altına almaya dair isteğini hissettim. Beni tüketmeye dair isteğini.

Ağacı bırakmaya çalıştım. İçgüdülerim, kendi içime aktardığım şeye karşı isyan hâlindeydi ama o sırada artık ağaca bağlanmıştım ve o içindeki tüm laneti boşaltana kadar yerimden kıpırdamam mümkün değildi.

Bittiğinde yere yığıldım ve Loelle de yanıma çökerek kuvvetimi kazanıp gözlerimi tekrar açana kadar bekledi. Acıyı dindireceğini umarak yerde iki büklüm oldum ve “Bunu tekrar yapamam, Loelle. Endrick o ağaca her ne yaptıysa, o lanet artık içimde yanıyor,” diye fısıldadım.

“Bırak gitsin,” diye cevapladı Loelle. Ve gerçekten o keskin acı giderek dindi ve göğsümdeki minik bir kuyuya, soğuk ve ölü bir noktaya doğru aktı. Loelle’in söz verdiği gibi, birkaç derin nefesten sonra kuvvetim tekrar yerine geldi. Sadece kuvvetli değil ama daha

önce hiç tecrübe etmediğim, belki de kimsenin deneyimlememiş olduğu şekilde güçlü hissettim kendimi. Ona bakarak, devam edebileceğimi belirtmek için başımı salladığımda, Loelle gülümsedi. “Yukarı bak.”

Dediğini yaptım ve şaşkınlık içinde ağacın değişmeye başladığını gördüm. Ağacın kurumuş ve kararmış gövdesi kahverengiye döndü, yeniden kusursuzca kabuk bağladı. Dalları serpildi ve hatta lanetlendiği sırada üzerinde olan yapraklar tekrar belirdi. Kış olduğu için yapraklar kısa sürede üstüme doğru döküldü ama yaklaşan baharda bu ağaç mutlaka yeniden yapraklanacaktı.

Bu o kadar güzel, o kadar umut dolu bir manzaraydı ki tüm kötü etkisine rağmen bu uğurda çalışmaya devam etmek istediğimi fark ettim. Tüm mücadelelerden, güçlerimin yol açtığı onca yıkımdan sonra nihayet bir şeyleri iyileştirebiliyor, bu topraklara huzur ve güzel bir geleceğin vaadini sunabiliyordum. Böylece işe koyuldum ve ormanı iyileştirmek için neredeyse bir ay boyunca durmak bilmeden çalıştım.

Her gün bir bölgeden diğerine geçerek, güçten düşene kadar çabalayarak, içimdeki gücü bir boşaltıp bir doldurarak çalışmaya devam ettim. Her gün çalışmaya son verdiğimde yeteri kadar çalışmamışım gibi geliyordu ama yavaş yavaş iyileştirdiğim alanlar birbiriyle bağlanmaya başladı ve orman hayata döndü. Uzaklardan kuş sesleri duyulabiliyordu, toprak yumuşamıştı ve kar tekrar düşmeye başlamıştı.

Hemen hemen aynı haftalarda, Lord Endrick’in lanetinin asıl hedefi olan yarı-yaşar ruhların da varlığını hisseder hâle gelmiştim.

“Bırak onları da iyileştireyim,” diye yalvardım Loelle’e her gün. “Darrow’u iyileştireyim.”

Loelle her gün, “Henüz yapamayız,” diye cevap verdi. Başka hiçbir açıklama yapmadı.

Yine de çalışmaya devam ettim ve işime o kadar odaklanmış hâldeydim ki artık soğuktan etkilenmiyordum. Havanın serinliğini elbette hissedebiliyordum ama bu beni rahatsız etmiyordu. Beni

daha fazla rahatsız eden, Loelle'in akşamları yaktığı ateşin ısıydı. Bu yüzden biraz olsun dinlenebilmek için kapının yanında oturmaya, kapıyı da azıcık aralık bırakmaya başladım.

Akşamlar en zoruydu. Aklım bu saatlerde Simon'a gidiyordu. Hâlâ Halderian Kralı olup olmadığını, Harlyn Mindall'la evlenip evlenmediğini merak ediyordum. Beni bulmaya çalışıp çalışmadığını da.

Sonra, bir sabah Loelle'e, "Simon benim büyüye sahip olmam konusunda yanıliyordu," dedim.

Loelle başını okumakta olduğu kitaptan kaldırdı. "Öyle mi? Ne anlamda?"

"Büyünün beni yozlaştıracığını düşünmüştü. Ama bu ormana sunabildiğim tüm iyiliği bir düşün."

Loelle'in yüzüne kederli bir gülümseme yerleşti. "Evet, başka kimsenin yapamayacağı bir şeyi başardın."

"Darrow'u iyileştirmeme izin ver," dedim. "En azından bu kadarını hak ettim."

"Evet, ettin," dedi Loelle. "Yakında, Kestra. Söz veriyorum."

Yakında. Yakında babama tekrar kavuşabilecektim.

O zaman kadar, hâlâ yapmam gereken çok işim vardı.

İKİ

SIMON

Kış başlayalı bir ay olmuştu ve hâlâ ne Antora'da ne de başka bir yerde Kestra'nın varlığına dair bir işaret bulabilmiştik. Korak isyanının lideri Yüzbaşı Tenger'in izniyle Trina, Gabe ve başka birkaç Korak, ülkeyi tarayarak Kestra'yı bulmaya çalışıyordu ama onca aramaya rağmen şimdiye kadar Kestra'ya dair en ufak bir ipucuna bile rastlayamamışlardı. Kestra'nın buradan ayrıldığı sırada içinde bulunduğum berbat hastalıktan iyileşme aşamasında olmama ve Halderianların yeni kralı olarak tüm sorumluluklarıma rağmen, ben kendim de vakit bulduca yollara düşüp onu aradım ama ona dair hiçbir ize rastlamadım.

Loelle onu iyi saklamıştı ve bir doktor olarak sahip olduğu yeteneklerin de ötesinde bir büyü gücüne sahipse, muhtemelen bunu kullanmıştı. Kestra'yı hayatta tutacağına şüphem yoktu ama Loelle'in onu neden alıp götürdüğü konusunda en ufak bir fikrim de yoktu. Tek bildiğim, Kestra'nın yokluğunun kalbimde her geçen gün giderek büyüyen bir boşluk yaratmış olduğuydu.

Kestra'yı bulma denemelerimden sonra eve her dönüşümde, Harlyn'i beni ahırda beklerken buldum. Kestra hakkında asla soru sormadı, muhtemelen ne cevap vereceğimi zaten biliyordu.

Bugün bana sorduğu soru, "Kolun nasıl?" olmuştu. Aynı soruyu daha önce de sormuştu ve aslında, "Nasılsın?" diye sorduğunu kavramıştım.

Ona doğrudan bakmadan cevapladım. “Gayet iyi.”

Doğruydı ama yalnızca kolum için. Diğer yandan, ben acınası bir hâldeydim.

Atımdan indim ve Harlyn koluma dokundu. Yaramı inceler gibi yaptı ama ikimiz de biliyorduk ki aslında bana yanaşmak için bir bahane arıyordu.

“Yumuşamamış,” dedi.

“Asla yumuşamayacak,” diye cevapladım. “Bunu biliyorsun, Harlyn.”

Hükümdarlık’la savaşımız sırasında Demirkalp askerleri tarafından işkenceye maruz bırakılan genç bir ejderhaya, bir Rawkyren’e denk gelmişim. Ejderhayı zalim adamların elinden kurtarmışım ama o sırada kanı bir şekilde benim kanıma karışmıştı ve şimdi de sağ kolumun altındaki etim, bir ejderhanın pulları kadar sert ve güçlü bir hâl almıştı.

İlk başta Rawkyren, destek almak için pençelerini etime batırmasına karşın kalıcı bir hasar vermeden koluma konabiliyordu. Ama artık bunun için fazla büyümüş, neredeyse Hükümdarlık’ın dev kondorlarıyla aynı boyuta ulaşmıştı ve her geçen gün de daha fazla büyümeye devam ediyordu. Kestra’yı aramaya çıktığım her seferinde o da bana eşlik ediyordu ama ben burada, Nessel’deyken o yaban arazide kendi başına kalıyordu.

Harlyn bakışlarını indirdi. “Bunu biliyorum. Ama yaranın kolunu taşa çevirmekten fazlasını yaptığından korkuyorum. *Seni de taşa çevirdiğini düşünüyorum.* Bir gün bana bakarken gözlerinde küçümseme dışında bir şey olacak mı?”

Elimi onun elinin üstüne koydum. “Sana küçümseyerek bakmıyorum ama bana Kestra’nın ayrıldığı geceye dair, buradan *neden ayrıldığına dair gerçekleri söylemediğini* ikimiz de iyi biliyoruz.”

Harlyn’in gözleri yaşardı. “Gerald bunları sana çoktan açıkladı.”

“Öyle mi?” Elim çektim ve bir adım geriledim. Harlyn olduğu yerde kaldı. Ben ahır kapılarına doğru ilerlemeye başlarken Gerald içeri girdi ve hızlıca eğilerek bana selam verdi. Harlyn’e doğru ka-

çamak bir bakış attım ve tüm bunların başka bir gizli planın parçası olup olmadığını sorguladım ama Harlyn de en az benim kadar kafası karışmış görünüyordu.

“Benimle gelin, hemen şimdi,” dedi Gerald.

Hemen onu takip etmeye koyulduk. Gerald bizi sürgündeki bir kralın kalesi işlevini gören bu malikânenin arkasındaki bir koridora doğru götürdü. Sürgündeki bu kalede sürgündeki bir kral olarak ben vardım ve çok az tanıdığım bir halkı yönetmeye çalışırken aramızdaki tek bağlantı Harlyn’indi. Gerald bizi Halderianların hâlâ sahip olduğu minik ordunun subaylarıyla önceden bulduğum bir odanın önüne getirdi. Kapı hafifçe aralıktı ve Gerald içerideki konuşmayı duyabilmemiz için bize bu aralığa doğru yaklaşmamızı işaret etti.

“...ama hoşunuza gitsin ya da gitmesin, Simon bizim kralımız.” Konuşan adamın adı Edgar’dı ve süvari birliği içindeki en iyi subaylardan biriydi. “Biz de ona hizmet ediyoruz.”

“Ama Simon kime hizmet ediyor?” Bunu soran kişi Reese’ti. Süvari birliğinin başında olan kişi oydu. “Bize, halkımıza değil.”

“Efendi Thorne, Simon’ın bunca zamandır beklediğimiz kral olduğu konusunda bizi temin etti. Komutan Mindall da ona güveniyor.”

Sesini tanımadığım üçüncü bir adam söze girdi. “Komutan Mindall sözüne güvenilmeyecek kadar hasta ve ayrıca, Simon’ı desteklemesinin tek sebebi kızının kraliçe olmasını istemesi.”

“Kraliçeye gönüllü bir şekilde hizmet ederdik,” dedi Reese. “Ama Simon onunla evlenmek istediğine dair herhangi bir işarete bulundu mu? Hayır. Bana kalırsa söylentiler doğru. Kral, Vasıllan’a aşık.”

“Eğer öyleyse, tahtından indirilmeli,” dedi üçüncü adam. “Vasıllan’ın bir Dallisor olması, *onlardan* biri olması zaten yeterince kötüydü. Ama şimdi bir de elinde büyü gücü var ve bu da onun Endrean kanına sahip olduğu anlamına geliyor. Başımızdaki zorba tiranla aynı kana. Kestra Dallisor’un buradan gönderilmesinin gerçek sebeplerine dair söylentiler duydum ve bunlar hayal edebi-

leceğinizden daha bile kötü. Kralımızın kalbinde Kestra Dallisor'a bir parça bile yer varsa, onun da ortadan kaldırılması gerekecektir."

"Ortadan kaldırılması mı?" diye sordu Edgar. "Bu tahta ihanet."

"İstediğin gibi isimlendir ama yapılması gereken bu," dedi Reese. "Halkımızın bu tehlikeli dönemde fikir ayrılığı içinde olmasını göze alamayız."

Topuklarım üstünde döndüm ellerimi yumruk yaparak uzaklaştım. Gerald ve Harlyn de peşimden geldi ve sonunda odama ulaştık, Gerald kapıyı arkamızdan kapadı.

"Kestra'yı bulmamız gerekiyor," dedim. "Eğer ona bir zarar verme niyetleri varsa..."

"İyi duymadınız galiba," dedi Gerald. "Zarar vermeye niyetli oldukları kişi *sizsiniz!*"

"Onlara Kestra'nın bizim tarafımızda olduğunu kanıtlamamız gerekiyor. Yanıldıklarını onlara göstermememiz..."

"Ama yanılmıyorlar," dedi Gerald. "Kestra'nın bizden çok Endrick'e benzediği bir gerçek ve onun yozlaşmaya başladığını siz kendiniz de söylemişsiniz. Sizi o konuşmayı duyasınız diye o odanın önüne getirmemin sebebi Kestra'nın iyiliği için değildi. Ben sizi korumaya çalışıyorum!"

Harlyn'e doğru baktım. Gözlerini yere indirmişti. Bana bakmayı reddediyordu.

"Kulaklarınızı iyi açın," dedi Gerald. "Bu akşam bir ziyafet düzenlendi. Yemek bittiğinde Simon, Harlyn'e evlenme teklif edecek-siniz ve Harlyn sen de bu teklifi kabul edeceksin."

Harlyn bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Gerald hızla ekledi, "İkinizin de bu şekilde bir evliliğe gönüllü olmadığınızı biliyorum ama olması gereken bu ve öyle de olacak. Bunu yapmayı reddederseniz, inanın bana en geç bir hafta içinde taca yönelik bir kalkışma gerçekleştirilecektir ve öyle ya da böyle bir ölümle son bulacaktır. Bu akşam sizi gördüğümde, kralımızın şerefine kadeh kaldıracağım, Simon ve siz de kadehinizi yeni kraliçenin şerefine kaldıracaksınız. Anlaştık mı?"

“Kestra nerede?” diye sordum, ilk soruşum değildi bu. “Biliyor musun?”

Gerald da aynı cevabı ilk kez vermiyordu. “Onu bırakın gitsin. O...” Kapı çalındığında Gerald konuşmayı bıraktı ve içeri bir ulak girdi.

Ulak yere kadar eğilerek selam verdi. “Kral için bir mesaj ulaştı.”

Gerald mektubu aldı ve bana uzattı. Okuduktan sonra Harlyn’e verdim. Harlyn mesajı okurken ben de Gerald’a döndüm. “Birilerine atımı ve en az bir haftalık erzak hazırlat. Hemen ayrılıyorum.”

“Daha az önce geldiniz.”

“O yüzden de yolculuğa hazır sayılırım.”

“Size eşlik edecek birilerine ihtiyacınız var, süvariler...”

Bu öneri karşısında neredeyse küçük dilimi yutuyordum ve ahıra doğru işaret ettim. “O süvarilerden mi bahsediyorsun? Onların yardımına ihtiyacım yok.”

Harlyn mektubu bana geri verip, “Seninle geleceğim,” dedi.

Başımı sallayarak onayladım. Ama Gerald, “Mektupta ne yazıyor?” diye sordu.

“Yüzbaşı Tenger nihayet Basil’in yerini belirlemeyi başarmış ama onu Lord Endrick’in elinden kurtarmak için yardımımıza ihtiyacı var.”

“Basil bir aydır onların elindeydi,” dedi Gerald. “Lord Endrick’e Olden Hançeri’ni nereye sakladığını çoktan söylediğine hiç şüphe yok. Burada kalmanız ve yerinizi sağlamlaştırmanız gerekiyor.”

“Endrick o hançeri bulursa, burada sağlamlaştırabileceğim bir yerim de olmayacak. Hiçbirimizin bir yeri olmayacak.” Gerald’ı neredeyse iterek kapının dışına çıkardım. “Atımı hazırlat. Harlyn’le birlikte derhal yola çıkıyoruz.”

ÜÇ

SIMON

Nessel'den Basil'in tutsak olduğu Highwyn'e, normalde rahat bir at yolculuğuyla bir haftada varılabılırdı. Ama hava durumu müsait olursa ve Harlyn'le birlikte hızla at sürüp sadece yolun yarısında mola verirsek oraya bunun yarısı kadar sürede ulaşabileceğimizi umuyordum.

Üstelik bu süre bile uzun sayılırdı.

Rawkyren'i kullanarak belki oraya bir günde ulaşmak mümkündü. Hem nihayetinde onunla uçmayı denemeye niyetliydim ama henüz bunu denememiştim ve hatta mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Bu yüzden şimdilik at sürmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Tenger'in mektubuna göre Basil, Woodcourt'un altında yer alan, Kestra ve benim de bir süre ziyaretçisi olduğumuz zindanlara gönderilmişti. Dibi moloz ve çürümüş öteberiyle dolu, çamurlu bir kuyuya doğru kayarak oradan kaçmayı başarabilmiştik. Kuyu dibinde Woodcourt'un duvarlarının dışına doğru uzanan dar bir tünel vardı ama nereye bakacağınızı bilmediğiniz sürece, onu bulmak neredeyse imkânsızdı. Basil de bizim rotamızı takip etmiş ve nasıl olduğunu düşünmek istemediğim şekilde hayatta kalmayı başarmıştı. Ama o kuyuda bir ay geçirmiş olmasına rağmen tüneli bulamamıştı. Birkaç gün önce zindan gardiyanları onun aslında kaçmamış olduğunu fark etmiş ve onu tekrar yakalamıştı.

Şu anda onun başına neler geldiğini de tahmin edemiyordum. Ama hayalimde canlanan olasılıklar bile beni daha hızlı at sürmeye teşvik etti. Basil'in hayatla bağı oldukça zayıflamış olmalıydı.

Mektubu okumamızın üstünden bir saat bile geçmemişken, Harlyn'le ahırda buluştuk. Başımı hafifçe sallayarak atıma bindim ama Harlyn yerinden kıpırdamadı. Belli ki söylemek istediği bir şeyler vardı. Sabrım çoktan tükenmiş hâlde başımı eğerek ona doğru baktım. "Evet?"

"Cevabım hayır olacaktı," dedi Harlyn sakin ve titremeyen bir sesle. "Gerald'ın planına uyarak bu akşamki yemekte bana evlenme teklif etseydin, sana hayır cevabını verirdim." Sonra atının dizginlerini tuttu ve eyere geçti. Ayrılmadan önce bana son bir bakış attıktan sonra, "Basil'i kurtardıktan sonra Nessel'e geri dönmeyeceğim. Kulak misafiri olduğumuz konuşmayı dikkate alacak olursak, sen de dönmemelisin," diye ekledi

"Harlyn..." diye söze başladım ama Harlyn çoktan atıyla birlikte ilerlemeye başlamıştı bile.

Birkaç saat sonra hava yola devam edilemeyecek denli kararır soğuyana kadar başka bir şey konuşmadık. Pek çok kişinin sıklıkla tercih ettiği Hepdiyarlar ile Antora arasındaki sınırdan ilerlemek-tense Antora'nın merkezinden geçerek başkente daha doğrudan uzanan bir yolu tercih etmiştik. Bu rotada ilerlerken Hükümdarlık ordularıyla karşılaşma ihtimalimiz daha yüksekti ama yolculuğumuzun en az bir gün daha kısa sürmesini sağlayacaktı ve bu riski göze almaya değerdı.

İlerlerken bir yandan da Hükümdarlık askerlerine karşı tetikte olmak, aklımdaki diğer endişeleri unutmak için iyi bir bahane sağlıyordu. Ama endişeler sadece geciktirilebilirdi, asla tamamen geride bırakılamazdı. Gece hızla çökerken, yolun yakınında terk edilmiş bir ev ve bitişiğinde atlarımız için minik bir ahır bulduk. Rawkyren o âna kadar gökyüzünde bizi takip etmişti ve şimdi de geceleri çoğunlukla yaptığı gibi, tahminimce avlanmak amacıyla uzağa uçtu. Barınağımız gizli bir saklanma yeri sayılamazdı ama

yakından geçen devriyelerin bizim burada yaşadığımızı düşüneceğini ve bu yüzden araştırmaya değecek bir durum olmadığına karar vereceklerini umuyordum.

Ufak bir ateşin üstünde yemek ısıttık ve sonra yer yataklarımızı odanın ortasına serdik. İkimiz de yüzümüzü ateşe vererek kendi düşüncelerimize dalıp gittik. Çizim defterim kucağımda duruyordu ama henüz üstüne tek bir çizik bile atmamıştım.

Sonunda sadece sohbet olsun diye, “Sana Rawkyren’in düşüncelerini duyabildiğimi söylemiş miydim? Bir isim istiyor.”

Harlyn gülümsedi. “Bir isim mi?”

“O şey olarak çağırılmak hoşuna gitmiyor.”

Harlyn başını eğdi ve kıvrık siyah saçları yana düştü. “Aklında ne gibi bir isim var?” Ben omuzlarımı silkince, “Babamın hastalığı kötüleşiyor. Belki onun şerefine...” diye devam etti.

“Rawkyren’in Reddengradlıların inandığı kadar kötü bir yaratık olması ihtimaline karşı, onun adını ödünç almamamız gerektiğini düşünecek kadar babana saygı duyuyorum.”

Harlyn gülümsedi. “Son bir ayı bu ejderhayla birlikte geçirdin. Niyeti kötüleşmeye başlasaydı anlardın.” Ardından aramıza rahatsız edici bir sessizlik çöktü ve Harlyn bu sessizliği dağıtmak için hızla, “Onu kısaca Rawk olarak çağırmaya ne dersin?” dedi. Ben onaylayınca da, “Babam da sana oldukça saygı duyuyor,” diye ekledi. “Hâlâ komutayı elinde tutabilecek kadar sağlıklı olsaydı, süvarilerin kulak misafiri olduğumuz o konuşmalarına ve o tür şeylere asla tolerans göstermezdi.”

“Belki. Ama artık bundan haberimiz varken, hiç duymamış gibi yapamayız. Benimle birlikte Hepdiyarlar’a dönmek gibi bir yükümlülüğün yok ama senin dönmemenin benim güvende olacağım anlamına gelmediğinin farkındasındır umarım.”

Harlyn başıyla onayladı. “Öyle söylemekle aptallık ettim. Elbette döneceğim. Dilerdim ki...” Devamını getirmedi. Sonra bana bir soru yöneltti, “Kestra olmasaydı, aramızdaki ilişki bundan farklı olur muydu?”

Cevabımı çoktan tahmin etmiş olmalıydı ama belki de bunu duymaya ihtiyacı vardı. “Evet, farklı olurdu.”

Harlyn’in eli benim elime değdi ve orada kaldı. “Aramızdaki ilişkinin... zamanla farklılaşması mümkün mü, peki?”

Yavaşça nefes verdim. İşin gerçeği, artık Kestra hayatımda değildi. Hayatta olan tek şey ona dair anılarım, daha önceki hâliyle, *ikimizin* daha önceki hâllerimizle onu geri kazanma isteğimdi. Harlyn’in farazi sorusu aslında o kadar da farazi değildi. Tanıdığım o Kestra yoktu artık.

Ama yine de... bir yerlerde hâlâ yaşıyordu.

Yüzüm hâlâ ateşe dönükken cevap verdim. “Kalbimi geri kalanımdan ayırmayı başaramadığım sürece, bunun nasıl gerçekleşebileceğini bilmiyorum.”

Harlyn dönerek bedenini iyice bana yaklaştırdı. Ani hareketi karşısında şaşırarak ona baktım ve tam o anda eğilerek beni öptü. İçimden yükselen ilk tepki geri çekilmeyi ama bunu yapmadım. Başlarda tek bir öpücüktü ve öyle de kalmalıydı. Ama aklımı başıma toplayamadan önce bu daveti kabul ettim ve ben de onu öptüm.

Bu uzun veya fazlasıyla duygu yüklü bir öpüşme değildi ama buna rağmen, dudaklarımız ayrıldıktan birkaç saniye sonra kalbim hızla çarpmaya devam etti. Ona bakmayı sürdürdüm ama aklımdan neler geçtiğinden ve hatta bir şeyler geçip geçmediğinden bile emin değildim.

Harlyn sadece gülümsedi ve avucunu göğsüme koydu. “Şöyle olacak, Simon. Kalbini ikiye bölmeyeceğim, onu senden çalacağım.”

Bunu söyledikten sonra yatağına uzandı, battaniyesini üstüne çekti ve uyumak üzere gözlerini kapadı.

Bense aynısını yapmadım. Yapamadım. Ateşler küle dönene kadar oturdum ve aklımdaki düşünceleri kalbimdeki duygularla aynı hizaya getirmeye çalıştım. Ama bu kesinlikle imkânsızdı. Hiçbir şeyin anlamı yoktu; hiçbir şey mantıklı değildi. Önümde daha fazla kafa karışıklığı ve kalp ağrısından başka bir şey göremiyordum.

Sonunda yattım ve tekrar yola çıkmadan önce en azından birkaç saat uyuyabilmeyi umdum. Ben uzandığım sırada Harlyn, “Bu son öpüşmemiz olmayacak, biliyorsun değil mi?” diye fısıldadı.

Biliyordum. Sadece bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

DÖRT

KESTRA

Her nasılsa bir günün daha sonunu görebilmiştim ve hissettiğim kadarıyla, bugün bin yıl kadar sürmüş olabilir. Zaman takip etmesi imkânsız bir hâl almaya başlamıştı. Gerçekten de tek bir gün müydü bu? Cidden bilmiyordum.

Bir at arabası kullanan Loelle'in yanına oturmuştum. Loelle yoğun kara karşı kalın kürklü palto giyinmiş, altına basit bir gri etek ile üstüne hafif bir pelerin geçirmişti. Elimi uzattım ve kar tanelerinin cildimde dans etmesini izlerken, erimelerinin ne kadar uzun sürdüğünü hayretle seyrettim.

"Bu ormanda savaştan beri hiç kar yağmadı," dedi Loelle, hafif bir gülümsemeyle. "Kar su demek ve su da hayat. Bunu sen başardın, Kestra."

"Ormanda zaten su vardı," dedim, bir Hükümdarlık oropoduyla giriştiği mücadeleden sonra onu iyileştirmek için Simon'ı bu ağaçlar arasına getirdiğim zamanı hatırlayarak. İğrenç oropodlar!

"Lanetlenmeden önceki son anlarında, bu minik göletleri oluşturan halkımdı," dedi Loelle. "İyileştirme gücüne sahip suların onları da zamanla iyileştireceğini umut ettiler. O sular yaşayanları iyileştiriyor olabilir ama yarı-yaşarlara hiçbir faydaları yok."

"Onları iyileştirmeme neden izin vermiyorsun?" diye sordum. "Neden sadece ormanı iyileştiriyorum?"

Loelle cevap vermeden, ileride yükselen bir dumanı işaret etti. Dumanın hemen altında bir baca ve ormandaki benzerleri gibi taş-tan inşa edilmiş minik bir ev duruyordu. "Bu akşam orada uyuyacağız," dedi Loelle.

"Orada yaşan biri mi var?" diye sordum.

"Navanların hepsi lanetlenmiş değil," dedi Loelle. "Ve bu özel delikanlı, senin tanışmanı çok istediğim biri."

Kaşlarımı çatarak sessiz kaldım. Bu özel delikanlı her kimse, Loelle'in ondan bahsederkenki ses tonundan, onun benim özellikle ilgimi çekecek bir delikanlı olduğunu ima edişinden hoşlanmamıştım. Loelle'in bir ay önce benimle Simon'ı geride bırakmam konusunda yaptığı konuşma kulağımda çınladı.

Loelle arabayı henüz kısa süre önce inşa edilmiş gibi görünen ahşaptan bir kanopinin altında durdurdu. Her nedense bu beni rahatsız etti. O ağaçları kesilmeleri için iyileştirmemiştım ben.

"Bana bu özel delikanlıdan bahsetmediğin sürece içeri girmeyeceğim," dedim Loelle'e.

"Adı Joth Tarquin," dedi Loelle, sanki bilmem gereken tek şey buymuş gibi. "Bir Navan'ın oğlu."

"Ve?"

"Ve seninle tanışmaya can atıyor."

"Öyle mi?" Eğer bilmem gereken tek şey buysa, bu ziyaretten nefret etmek için fazlasıyla sebebim var demekti.

Arabadan indim ve Loelle'i kapıya doğru takip ettim. Loelle kapıyı çaldı ve adını seslendi ki bunun gerekli olacağını daha önce hiç düşünmemiştim. O âna kadar, Herruh Ormanı'nda tamamen hayatta olan tek kişilerin ikimiz olduğunu düşünmüştüm. Belli ki Joth Tarquin üçüncü bir kişiydi. Bu ormanda başkalarının da olup olmadığını merak ettim.

Bir dakika kadar sonra kapı açıldı ve keskin mavi gözlü, uzun saçları bir lastikle arkasında toplanmış bir delikanlı karşımda belirdi. Simon'ın yaşlarında görünüyordu ama ondan daha uzun ve daha sıırım gibiydi. Loelle'e bakarak hafifçe gülümsedi ama benim

onun yanında durduğumu fark ettiğinde gülümsemesinin yerini dik bakışlar aldı. Loelle'e hitap ederek, "Sana onu buraya getirmemeni söylemiştim," dedi.

"Onu buraya getirmeme hazır olmadığını söylemiştin," diye cevapladı Loelle. "Bu aynı şey değil."

Gencin dik bakışları tekrar bana yöneldi ve ben de mutlulukla aynı şekilde cevap verdim. "Gidelim," diye mırıldandım.

"Nereye gidebilirsiniz ki?" Joth gökyüzüne doğru baktı. Kar yağışı yoğunlaşmıştı. Kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri girseniz iyi olacak sanırım."

Loelle hızla gülümsedi ve sanki bu davet samimiymiş gibi içeri daldı. Ben içeri girmeye daha az hevesliydim ve olduğum yerde kaldım. Joth iç geçirdi ve "İçeriye soğutuyorsun. Gireceksen gir yoksa kapıyı kapatıyorum," dedi.

Yüzümü buruşturdum ama onun yanından geçip içeri girdim. Loelle çoktan peleriniyle kürklü paltosunu çıkarmış ve kurumaları için ateşin yakınına yerleştirmişti. Bana doğru yürüdü ama ben geriye çekildim. "Ben kendim hallederim."

"Pekâlâ." Loelle başını ateşin üstünde asılı bir tencereye doğru salladı. "Bizimle paylaşacak kadar yemeğin var mı, Joth?"

Joth homurdandı ve bir köşedeki ufak masanın üstünden birkaç kâse aldı. Tenceredeki sulu yahniyi kâselere doldurdu ve kaşık olmaksızın bize uzattı. Loelle masaya giderek ikimiz için de birer kaşık aldı ve muhtemelen Joth'un oturmayı tercih ettiği koltuğa yerleşerek, onu benim tam karşımda oturmaya zorladı. Joth sesini çıkarmadan oturdu ama kollarını göğsünde kavuşturdu ve ben yemek yerken hiç ara vermeden dik dik bana bakmaya devam etti.

Bu absürt bir durumdu ve birkaç lokmadan sonra sinirim tepeme çıkmıştı. Kâseyi gidip masaya koydum ve pelerinimi almak için odayı tekrar arşınladım.

"Ayrılamayız," dedi Loelle.

"Burada kalmayacağım," diye cevapladım.

"Kalman gerekiyor."

“Bu çok anlamsız,” dedi Joth. “Bana ondan daha yetkin birini getirmiş olsaydın bile, aklındaki fikir başından beri aptalcaydı.”

“Anlamsız olan ne?” diye sordum. “Neden buradayım ben?”

“Ah, sana söylemedi mi?” Joth ayağa kalktı ve Loelle’e doğru işaret etti. “Seni *uyarmadı* mı?”

“Ne hakkında?”

Joth ile Loelle birbirlerine imalı bakışlar attılar ama ikisi de cevap vermedi. Ben de pelerinimi omzuma geçirdim ve kapıya doğru yöneldim.

“Az önce söylediğimde ciddiydim.” Loelle beni takip edecekmış gibi ayağa kalktı. “Burada kalman gerekiyor, Kestra.”

“İşe yaramayacak,” dedi Joth.

Kapıyı açtım ve ardından son bir defa arkama döndüm. “Bana neden burada olduğumu söyleyin yoksa bu beni son görüşünüz olacak.”

Loelle, Joth’un yanına yürüdü ve bir elini onun koluna koydu. “Bu genç, başarının anahtarını taşıyor. Onun yardımıyla Lord Endrick’i yenme konusunda bir şansın olabilir.”

Bu konuşmayı sayamayacağım kadar çok kez geçirtmiş olan Loelle, sonunda dikkatimi çekmeyi başarmıştı. “Nasıl?”

Joth iç geçirdi. “Kapıyı kapa. İçeriye soğutuyorsun... yine.”

Tereddüt ettikten sonra yavaşça kapıyı kapadım ama elimi kapı kolundan ayırmadım. “Açıklayın.”

“Açıklayacağım,” dedi Loelle, “ama önce bir test yapmalı ve büyüünün onun büyüyle uyumlu olup olmadığını görmeliyiz.”

Gerçekten meraklanarak Joth’a baktım. “Büyü gücün ne?”

“Henüz bunu açıklamayacağız,” dedi Loelle. “Üstüne alınma, çocuğum ama halkımızdan sağ kalan az sayıda kişi, gerekli olmadığı takdirde büyüleri konusunda fazla açsözlü olmamayı öğrendi. Lord Endrick’in bizim varlığımızdan haberdar olmasını istemiyoruz.”

“O zaman büyüünün benimkiyle uyumlu olup olmadığını nasıl anlayacağız?”

“Ben buna bir cevap verebilirim. Yeteneklerimiz birbirine uyumlu değil,” dedi Joth. “Bu sadece vakit kaybı.”

İtirazlarını son derece açık bir şekilde belirtmişti ve bunu o kadar sık yapmıştı ki ağzından çıkacak sonraki kelimeleri bile tam olarak tahmin edebilir hâle gelmiştim. Ama şimdilik, sadece gözlerimi devirdim ve sorumu Loelle’e yönelik olarak tekrarladım.

Loelle omuz silkti. “Kesin olarak emin olmanın tek yolu büyü güçlerinizi birlikte kullanmanız ama bunu yaparsanız Lord Endrick’in yerimizi belirleyebileceğinden korkuyorum. Bundan daha az dikkat çeken bir yönteme ihtiyacımız var.”

“Ne gibi mesela?”

“Basit bir test var.” Joth elini bana uzattı. Ona doğru yürüdüm ve isteksizce elini tuttum. “Büyünü kullanma. Sadece onun hakkında düşün. Ben de aynısını yapacağım.”

Gözlerimi kapadım ve benliğimi onun içindeki güce doğru uzattım. Ondand kolayca güç çekebilir ve bununla günler boyu rahatça yaşayabilirdim. Bunu yapmanın yanlış olacağını farkındaydım ama tanıştığımızdan beri o kadar sevimsizlik etmişti ki bunu yapma isteği içimde bir yerlerde varlığını hissettiriyordu.

Onu durdurabilirdim.

Rahatsız olarak elimi hızla geri çektim ve Joth da gözleri şaşkınlıkla açarak geriledi. “Az önce beni öldürmeyi mi düşündün sen?”

Onu öldürmek mi? Hayır. Elbette hayır! Evet, belki gücünü emmeyi ve onu günler boyunca yataktan çıkamayacak hâle getirmeyi bir an için düşünmüş olabilirdim ama onu asla öldürmezdim. Ayrıca bunu nasıl sezebilmişti ki?

Ya da ben de ondan bir şeyler sezinlemiş miydim?

Gözlerimi ona diktim. “Az önce ne oldu?”

“Büyümün varlığını hissettin ve ben de seninkini.”

“O zaman büyüleriniz uyumlu demektir,” dedi Loelle.

Joth, Loelle’in yorumunu elini sallayarak geçiştirdi. “Bunun bir önemi yok. Ona yardım etmeyeceğim.”

Loelle onun fikrini değiştirmek için çaresizce ellerini birbirine kavuşturarak Joth'un yanına yürüdü. "Ama bağlandınız!"

"Bir bağlantı değildi. Sadece onun bir düşüncesini sezinledim. Ve yaşamak isteyen herhangi birinin dikkate almasında yarar olan bir düşünceydi bu."

"Yardımanın olmadan Lord Endrick'e karşı başarısız olacaktır," dedi Loelle.

"O yozlaşmış," dedi Joth. "Buraya geldiği anda hissettim bunu. Navanlar asla yozlaşmadı çünkü kendi ırkımız dışından biriyle asla bağlantı kurmadık. Bu türden bir bağlantının bizi nasıl etkileyeceği konusunda da bir fikrimiz yok."

"Ama onun başarısız olması durumunda neler olacağı konusunda bir fikrimiz var."

Joth, Loelle'e cevap verirken gözlerini üstümden ayırmadı. "Peki bu hâliyle başarıya ulaşırsa ne olacak? Yozlaşmaya yatkınlara asla güven duymadık ve şimdi de buna başlayamayız."

Loelle'e hitaben konuşuyordu ama sözleri yüzüme çarpan bir tokat etkisi yaratmıştı. Yozlaşmış mıydım? Simon da bunun aynısını söylemişti. Ama o sırada kendinde değildi ve ben de bunu kolayca geçiştirmiştim. Joth'un sözlerini geçiştirmek için ise hiçbir bahanem yoktu.

Loelle bana doğrudan bakmadan konuştu. "Eğer birtakım sorunlar varsa, bunun tek sebebi haftalardır bu topraklardaki laneti içine çekerek temizlemesi. Onun başına ne geldiyse, halkımıza hizmet ettiği için geldi! Ona en azından bunun için bir borcumuz yok mu?"

"Her şey sona erdiğinde bize ihanet edecektir," dedi Joth. "Ona borçlu olduğumuz her şeyi bize fazlasıyla ödetecektir. Onun Lord Endrick'ten ne farkı var ki zaten?"

Yeterince dinlemiştim. Kalbim öfkeyle çarparken ayağa kalktım, tekrar pelerinimi aldım ve bu defa doğrudan kapıya doğru ilerledim. Kapıyı ardına kadar açtım, Loelle'in adımı seslendiğini işittim ama dışarı adım attım. Yaęan kar artık dizlerime kadar birikmişti.

Loelle'in arabası bu karda yol alamazdı – ya da en azından Loelle'in beni takip etmeyeceğini umuyordum.

Loelle kapı girişinden seslendi. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Nereye gideceğim konusunda bir fikrim yoktu ama ona cevap verdim. “Benim Lord Endrick'le hiçbir benzer yanımlar yok ve onu yenmek için kimsenin yardımına da muhtaç değilim. Bu işi kendim halledeceğim.”

Kar biraz daha azalınca kadar zorla ilerledim ve kar seviyesi bileğime doğru indiğinde daha da hızlandım. Nereye gittiğimin bir önemi yoktu ama Joth ve Loelle'den olabildiğince hızla uzaklaşmak istiyordum. Koşarken etrafımda ruhların varlığını hissettim ve bu bölgeyi tamamen boşaltmalarını yoksa onları iyileştirmeyeceğimi ifade eden belli belirsiz sözler haykırdım. Sadece yalnız kalmak istiyordum. Düşünmek için yalnız kalabileceğim bir yere ihtiyacım vardı.

Beklediğimden daha kısa bir sürede ormanın sınırına vardım. Sonunda bu sık ağaçların ilerisinde uzanan tepeleri ve çayırları görebiliyordum. Pek çok kere ziyaret ettiğim ama içine girmeye nâdiren cesaret edebildiğim bu ormanın içinde olmak garip bir histi. Artık Antora gözüme daha yabancı, sanki ilk defa gördüğüm bir yer gibi geliyordu.

Ağaçların seyrekleşerek çayırlara uzandığı orman sınırına vardığımda Demirkalp askerlerinin orman etrafında minik kamplar kurmuş olduğunu fark ettim. Görünüşe bakılırsa uzun bir süredir de buradaydılar. Kamplar gözümün görebildiği kadarıyla sınır boyunca yayılmıştı. Beni mi bekliyorlardı?

Ağaçların gölgesi altına geçtim ve fark edilmediğimi umdum. Kaçmanın en iyi yolunu bulmaya çalıştım. Etraftaki bunca Demirkalp'le tek başıma çarpışamazdım.

Ayrıca kaçmayı başarsam bile nereye gidecektim? Bana kucak açacak, beni kabullenecek hiçbir yer yoktu. Lord Endrick'i öldürmem gerekiyordu ama bunu yapabilecek bir yöntemim yoktu.

“Sizi bekliyorduk, leydim.”

Tanıdık bir genç kız ufak bir çadırdan dışarı çıktığında neredeyse sırtüstü yere düşüyordum. Saçları benimkinden biraz daha açık tondaydı ve her zaman kıskandığım, hatta bana ihanet ettiği için ondan tiksindiğim zamanlarda bile kıskanmaya devam ettiğim doğal bir kıvrıcıklığı vardı. Aklıma son gelişinin üzerinden epey zaman geçmişti ama onu asla unutamazdım. Bir zamanlar, onu en yakın arkadaşım olarak görüyordum.

“Celia?” diye fısıldadım.

Celia benim eski nedimem, eski arkadaşımdı. Lav Çayırları’na sürüldüğüm dönemde yanımda o vardı ve beni Koraklara satarak bana ihanet etmişti. Son karşılaşmamızdan beri onun hakkında hiçbir şey duymamıştım.

“Burada olacağımı nereden tahmin ettiniz?”

Celia omuz silkti. “Tahmin etmedik. Ama bu ormandan ayrılırsanız, bunun sadece birkaç belirli noktadan olabileceğini öngördük. Burası da benim görevlendirildiğim bölge. Buradan çıkacağınızı umuyordum. Sizinle konuşan kişinin ben olmam en iyisi.”

“Korakları temsilen mi buradasın?” diye sordum, yerimden ayrılmadan. “Çünkü eğer öyleysen...”

“Bir süre onların yanında dım,” dedi Celia. “Sonra, geçen sonbaharda Yalnızığa Kampı’na saldıran Hükümdarlık tarafından esir edildim. Şimdi de Lord Endrick’e bir haberci olarak hizmet ediyorum... bir Demirkalp olarak.”

Sözlerini benimsemeye çalışırken derin bir nefes aldım. Eğer Celia bir Demirkalipse, Endrick eğer isterse onun vasıtasıyla benimle iletişim kurabilirdi. Bunu çok istediğinden de şüphem yoktu.

“Bir haberci olarak hizmet ediyorsun demek?” dedim. “Mesajın nedir?”

“Kralım Lord Endrick siz ihanetinizin bedelini ödemeyi kabul etmeden önce daha kaç kişinin hayatını kaybetmesi gerektiğini öğrenmek istiyor.”

Bu beni şaşırtmıştı ama Celia o kadar sakin konuşmuştu ki Lord Endrick’in onun kalbindeki kontrolünün ne kadar güçlü olduğunu,

o anda düşünceleriyle hislerini bile kontrol altında tutup tutmadığını merak ettim.

“Kralın Lord Endrick, ölmesi gereken tek kişi,” diye cevap verdim. “Eğer teslim olursa, diğer tüm hayatlar, seninki de dahil olmak üzere, kurtarılmış olacak.”

Celia sanki bir sese kulak verir gibi gözlerini indirdi ve sonra cevapladı. “Lord Endrick teklifinizi reddediyor. Ne var ki merhametli olduğu için de size farklı bir teklif sunmak istiyor. Ona hizmet etmeye yemin ederseniz, sizin vasıtanızla Hükümdarlık’ı baştan inşa edecek. Siz Woodcourt’un leydisi, Endrick’in başdanışmanı ve Antora’daki en güçlü kadın olacaksınız.”

Bir kaşımı kaldırdım. “En güçlü kadın mı? Lord Endrick olmasaydı, ben zaten bir kraliçe olurum.”

“Lord Endrick Olden Hançeri’nin elinizde olmadığını biliyor ve onu tekrar ele geçirme şansınız olduğunu da sanmıyor.” Celia tek bir defa göz kırptı; sesi rahatsız edici bir monotonlukta idi. “Ama sizi benimle gelmeye, barış içinde ona katılmaya davet ediyor. Güçlerinizi anlamanıza ve onları kullanmanıza da yardımcı olacak.”

Başımı iki yana salladım. “Beni ona benzetecek herhangi bir şey yapmak gibi bir isteğim yok. Efendine teklifini reddettiğimi söyle.”

Celia’nın gözleri bir anlık panik duygusuyla parladı ve sesi tiz bir şekilde yükseldi. “Reddederseniz, efendime sizi öldürmekten başka bir seçenek bırakmamış olacaksınız. Ama ona hizmet etmeye yemin ederseniz, güçlerinizi elinizde tutmanıza izin verecek ve hizmetiniz için de ödüllendirileceksiniz.”

“Ya sen hizmetin için nasıl ödüllendirildin?” diye sordum.

Celia gözünü bile kırpmadı. “Yaşamama izin verilerek, leydim.”

Bu ifadenin basitliği, onun içinde bulunduğu çaresizliği açık yapıyordu. Ama ona yardım edebilirdim. Yardımdan fazlasını da yapabilirdim. İzin verirse onu iyileştirebilirdim. Bir elimi ona uzatarak bir adım öne çıktım. “Kalbini kurtarabilirim, Celia. Seni kurtarabilirim ama benimle birlikte ormana gelmelisin.”

Celia başını iki yana salladı. “Ona istekli bir şekilde hizmet et-

mek, gereksiz bir şekilde acı çekmekten çok daha iyi. Her iki şekilde de sonunda kazanan o olacak. Lütfen, leydim. Ona teslim olun ve yaşamaya devam edin.”

“Kendi başıma hayatta kalmayı tercih edeceğim.”

“Hayır, leydim. Teslim olmazsanız, bir dakika sonrasını göremeyeceksiniz.”

Etrafıma bakındım ve ormanın sınırında durmakta olduğumu fark ettim. Az ileride, belli ki bunca zamandır saklanmakta olan beş okçu ayağa kalktı ve ellerindeki disk oklarını üstüme doğrulttu. Hepsine birden saldıramazdım ve kendimi bu kadar çok sayıda diske karşı da savunmam mümkün değildi.

Özellikle bir okçu dikkatimi çekti. Benim yaşlarımda, parlak kahverengi gözleri ve uzun, kalın kirpikleri olan bu kızın saçı Simon’inkiyle aynı renkti.

Simon bir defasında bana küçük bir kız kardeşi olduğunu söylemişti. Bu kız, Simon’ın kardeşi olabilir miydi?

Celia bir elini havaya kaldırdı. “Benimle gelmeniz için yalvarıyorum size, leydim. Antora’nın iyiliği için. Hayatınızı kurtarmanın bundan başka bir yolu yok.”